

Dona i cadira (II)

CARME ROMIA

La mira de lluny,
li agrada mirar,
és part dels records
que ella va guardar.
Sa mare cosia,
de dia i de nit,
la nena veia
com feia vestits.
Quan era nena
tingué un regal,
una cadira
de voga especial.
La mare no hi és,
la nena ja és gran
i la cadira
segueix sent igual.
La filla la pren,
s'hi asseu lentament,
record de mare,
plora tendrament.
Cadira de voga
pintada de son
no et vull pas perdre
per res del món.
La mare no hi és,
la trobo a faltar,
cadira estimada
amb tu vull estar.

ROMIA, Carme (2017): *Blaus de llunyania*. Valls: Quòrum Llibres.
Col·lecció: Poesia, núm. 3.